

Dosarul nr. 3ra-871/22
2-20067710-01-3ra-24082022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud. T. Avasiloaie)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, V. Negru, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

16 noiembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Evgheni Belousenco, reprezentat de avocatul Petru Balan,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Evgheni Belousenco împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 18 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 17 iunie 2020, Evgheni Belousenco a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, Evgheni Belousenco a invocat că, este angajat al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră din 16 august 2004, la moment deținând funcția de inspector superior în cadrul Sectorului Poliției de Frontieră Cahul al Direcției regionale Sud, iar, pe parcursul activității în serviciul poliției de frontieră, și-a executat atribuțiile sale de serviciu conștiincios și responsabil.

La 28 mai 2020, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a emis ordinul nr. 295 ps, prin care i-a fost aplicată sancțiune disciplinară „mustrare aspră”, pentru atitudine neconștiincioasă față de îndatoririle de serviciu, manifestată prin neîndeplinirea întocmai a prevederilor actelor normative ce reglementează activitatea de serviciu.

În opinia reclamantului, actul administrativ contestat este ilegal, deoarece nu a comis nici o abatere disciplinară și nu a acționat cu vinovăție.

Or, abaterea disciplinară este o faptă nepermisă săvârșită cu vinovăție, iar conform pct. 57 din Hotărârea nr. 24 din 14 septembrie 2016 a Curții Constituționale „privind excepția de neconstituționalitate a articolului 55 alin. (2) și alin. (8) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului și pct. 59 subpct. 2) și 5) și pct. 65 din Statutul disciplinar al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 502 din 9 iulie 2013, Curtea a reținut că sarcinile anchetei de serviciu sunt: 1) examinarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor cauzelor abaterilor disciplinare comise de către polițiști; 2) stabilirea cauzelor și a condițiilor care au condus la comiterea abaterilor disciplinare; 3) identificarea persoanelor vinovate și asigurarea aplicării corecte a legislației în vigoare, pentru ca fiecare persoană care a comis abateri disciplinare să fie sancționată potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere.

Reclamantul a opinat că, i se incriminează nerespectarea unor acte normative și instrucțiuni ale angajatorului a căror conținut nu i-a fost adus la cunoștință, însă, pârâțul urma să demonstreze că acestea i-au fost aduse la cunoștință contra semnătură: instrucțiunea privind activitatea patrului poliției de frontieră, aprobată prin ordinul nr. 665 din 15 octombrie 2018 al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră; Instrucțiunea privind utilizarea Complexului mobil de observare și detectare în supravegherea frontierei de stat, aprobată prin ordinul nr. 960 din 23 decembrie 2019 al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră; ordinul nr. 55 din 28 februarie 2017 al Direcției regionale Sud „cu privire la înregistrarea secvențelor video de către operatorii care gestionează complexe mobile de observare și detectare”. Or, în absența faptului aducerii la cunoștință a conținutului actelor menționate, el nu putea fi sancționat disciplinar pentru faptul că le-ar fi încălcat.

În acest context, reclamantul a subliniat că, la emiterea ordinului contestat, în privința sa, angajatorul a încălcat prevederile art. 59 alin. (4) și (5) din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, or, la caz, reclamantului nu i s-au adus la cunoștință materialele anchetei de serviciu, fapt ce a dus la încălcarea dreptului angajatului de a prezenta probe în apărarea sa până la emiterea ordinului de sancționare.

Din acest motiv, avocatul lui s-a adresat, la 3 iunie 2020, cu o interpelare către angajator, solicitând copia materialelor anchetei de serviciu, însă, la data depunerii prezentei acțiuni, pârâțul nu a răspuns la interpelare.

Evgheni Belousenco a opinat că, prin aplicarea sancțiunii disciplinare i-a fost cauzat un prejudiciu moral, fiind afectat de actele ilegale ale pârâțului și se consideră în drept să solicite repararea prejudiciului moral. Întrucât, i-au fost cauzate suferințe psihice manifestate prin stare de stres emoțional și incertitudine, suferințe fizice manifestate prin dereglarea somnului, lezarea demnității, onoarei și reputației profesionale, prin afectarea prestigiului în cadrul serviciului, mai ales că activează de foarte mulți ani în serviciul poliției de frontieră și pe parcursul exercitării serviciului a dat dovadă mereu de responsabilitate profesională, sentimente de frustrare, nedreptate și neliniște, motiv pentru care apreciază prejudiciul moral cauzat în mărime de 10 000 lei.

Or, raporturile juridice de muncă trebuie să se desfășoare într-un cadru legal, pentru a fi respectate drepturile și îndatoririle, precum și interesele legitime ale ambelor părți,

În acest cadru, cercetarea disciplinară prealabilă aplicării sancțiunii contribuie în mare măsură la prevenirea unor măsuri abuzive, nelegale sau nefondate, dispuse de angajator, profitând de situația sa dominantă.

De asemenea, a remarcat că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat că, atunci când autoritățile publice învestite cu atribuții de cercetare a abaterilor disciplinare și de sancționare a acestora nu îndeplinesc exigențele unei instanțe independente și imparțiale, legislația statului trebuie să permită accesul la o instanță judecătorească care prezintă toate garanțiile prevăzute de articolul 6 din Convenție (Frankowicz v. Polonia, 16 decembrie 2008, § 60, și Chaudet v. Franța, 29 octombrie 2009, § 36).

A mai specificat că Curtea Europeană a invocat în cauza De Geouffre de la Pradelle i/. Fronço (16 decembrie 1992, § 34) faptul că este necesar ca legislația națională să asigure fiecărei persoane „o posibilitate clară și concretă de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile sale”.

În acest context, reclamantul a invocat că abaterea disciplinară, ca orice nerespectare a obligațiilor, este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, săvârșită cu vinovăție, deci pasibilă de pedeapsă juridică, adică disciplinară. Iar astfel, din această definiție se poate deduce că, pentru aplicarea sancțiunii disciplinare este necesară întrunirea cumulativă a următoarelor condiții indispensabile, și anume: obiectul, latura obiectivă, subiectul, și latura subiectivă.

Însă, la caz, angajatorul nu a probat nici latura obiectivă și nici latura subiectivă - vinovăția salariatului în comiterea abaterii disciplinare imputate.

Reclamantul a solicitat anularea ordinului nr. 295ps din 28 mai 2020 al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, prin care s-a aplicat sancțiunea disciplinară ”mustrare aspră”, inspectorului superior Evgheni Belousenco, șef de schimb al unității control al frontierei al sectorului Poliției de Frontieră Cahul al Direcției regionale Sud.

Prin încheierea din 30 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a declarat inadmisibilă pretenția cu privire la repararea prejudiciu moral (f.d. 90-91).

Prin hotărârea din 30 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a admis acțiunea depusă de Evgheni Belousenco împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și încasarea cheltuielilor de judecată. S-a anulat ordinul nr. 292 ps din 28 mai 2020 al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, prin care s-a aplicat sancțiunea disciplinară ”mustrare aspră”, inspectorului superior Evgheni Belousenco, șef de schimb al unității control al frontierei al sectorului Poliției de Frontieră Cahul al Direcției regionale Sud (f.d.92).

Instanța de fond a relevat că, în cadrul anchetei de serviciu și nici la materialele dosarului administrativ nu au fost prezentate probe care să demonstreze că potrivit evaluării și competențelor deținute, Evgheni Belousenco a fost numit în calitate de operator, fiind responsabil de înregistrarea secvențelor video pe parcursul organizării serviciului de către patrurile planificate.

Reieșind din conținutul ordinului nr. 55 din 28 februarie 2017 al Direcției Regionale Sud „cu privire la înregistrarea secvențelor video de către operatorii care gestionează complexe mobile de observare și detectare”, prima instanță a susținut că

Înregistrarea secvențelor video pe parcursul organizării serviciului de către patrulele planificate este pusă în sarcina șefilor sectoarelor poliției de frontieră în gestiunea cărora se află complexul mobil de observare și detectare, respectiv, la situația din speță, ține de competența șefului interimar al Sectorului Poliției de Frontieră Cahul al Direcției regionale Sud, comisar Andrei Rotaru. Or, șeful interimar al Sectorului Poliției de Frontieră Cahul al Direcției regionale Sud, comisar Andrei Rotaru este aceeași persoană care a prezentat raportul înregistrat cu nr. 651-int din 5 mai 2020, prin care a solicitat inițierea anchetei de serviciu în privința inspectorului superior Evgheni Belousenco, acest raport constituind temei de inițiere și efectuare a anchetei de serviciu în cazul dat.

Instanța de fond a reținut că șeful interimar al Sectorului Poliției de Frontieră Cahul al Direcției regionale Sud, comisar Andrei Rotaru a raportat și invocat ca circumstanțe de fapt privind inițierea anchetei de serviciu faptul că la 26 martie 2020 și la 31 martie 2020 –1 aprilie 2020, patrula în componența inspectorului superior Evgheni Belousenco, șef de schimb al Sectorului Poliției de Frontieră Cahul fiind numit superiorul patrulei și agent-șef adjunct Anna Ilieva, subofițer superior al Sectorului Poliției de Frontieră Cahul minorul patrulei, nu a înregistrat materialele video și nu a stocat acestea pe suport de memorie în conformitate cu prevederile pct. 1 al ordinului nr. 55 din 28 februarie 2017 al șefului Direcției regionale Sud „cu privire la înregistrarea secvențelor video de către operatorii care gestionează complexe mobile de observare și detectare”. Aceste circumstanțe au fost invocate la data de 5 mai 2020, peste o perioadă mai mare de o lună, care calculată în ore de lucru constituie mai mult de 720 ore, când capacitatea complexului mobil de observare și detectare demult nu mai conținea materialele video menționate.

Prima instanță a concluzionat că ancheta de serviciu poartă un caracter formal și subiectiv, unde angajatorul, contrar principiului imparțialității, nu a manifestat o atitudine obiectivă și neutră față de funcționarul public cu statut special, inspector superior al Sectorului Poliției de Frontieră Cahul, Evgheni Belousenco și nu a examinat sub toate aspectele, complet și obiectiv a tuturor circumstanțelor abaterilor disciplinare presupus comise de către reclamant, aceasta fiind una din sarcinile primordiale în cadrul anchetei de serviciu.

La 27 iulie 2021, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, a depus apel nemotivat, iar la 3 ianuarie 2022, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, a fost prezentată motivarea apelului împotriva hotărârii din 30 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, solicitând casarea hotărârii, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea să fie respinsă, ca neîntemeiată.

Prin decizia din 18 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis cererea de apel depusă de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, s-a casat hotărârea din 30 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și s-a emis o nouă decizie, prin care s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Evgheni Belousenco.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel a reținut că ordinul nr. 295 ps din 28 mai 2020 al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră „cu privire la sancționarea disciplinară a funcționarului public cu statut special - Evgheni Belousenco” a fost emis cu respectarea prevederilor legislației în vigoare, competenței

și procedurii. Or, conform anchetei de serviciu s-a stabilit că, la data de 26 martie 2020 orele 11.00-21:00 și la data de 31 martie 2020 - 01 aprilie 2020 orele 19:00-05:00, inspectorul superior, Evgheni Belousenco, a organizat serviciu la supraveghere a frontierei de stat în limitele semnelor de frontieră 1260-1272. Iar pe parcursul organizării patrula nu a înregistrat materialele video și nu a stocat pe suport de memorie secvențele video, care urmau a fi captate pe parcursul organizării a serviciului.

Curtea de Apel Chișinău a notat că patrula în componența șefului de schimb, inspector superior, Evgheni Belousenco, a ignorat prevederile pct. 31 subpct.7), pct. 59 și pct. 64 ale Instrucțiunii privind utilizarea complexului mobil de observare și detectare în supravegherea frontierei de stat, aprobat prin ordinul nr. 960 din 23 decembrie 2019 al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, pct.1 al ordinului nr. 55 din 28 februarie 2017 al Direcției Regionale Sud „cu privire la înregistrările secvențelor video de către operatorii care gestionează complexe mobile de observare și detectare” și a pct. 83 Instrucțiunii privind activitatea patrului Poliției Frontierei, aprobate prin ordinul nr. 665 din 15 octombrie 2018 al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră. Or, Evgheni Belousenco, fiind superiorul patrului și responsabil de completarea registrului de evidență a exploatării Complexului de observare și detectare urma să completeze nota despre pretensele deficiențe tehnice în compartimentul „Deficiențe tehnice” și să specifice aceste deficiențe în rezultatele serviciului.

Instanța de apel a apreciat ca neîntemeiat argumentul instanței de fond precum că, reieșind din conținutul ordinului nr. 55 din 28 februarie 2017 al Direcției Regionale Sud „cu privire la înregistrarea secvențelor video de către operatorii care gestionează complexe mobile de observare și detectare”, înregistrarea secvențelor video pe parcursul organizării serviciului de către patrulele planificate este pusă în sarcina șefilor sectoarelor poliției de frontieră în gestiunea cărora se află complexul mobil de observare și detectare, iar la situația din speță, ține de competența șefului interimar al Sectorului Poliției de Frontieră Cahul a Direcției regionale Sud, comisar, Andrei Rotaru. Or, prin actul administrativ nominalizat la care face referire instanța de fond, șeful interimar al Sectorului Poliției de Frontieră Cahul a Direcției regionale Sud, comisar, Andrei Rotaru, a fost desemnat de a verifica înregistrarea/modul de înregistrare a secvențelor video pe parcursul organizării serviciului, de către patrulele planificate, și nu a înregistra personal.

Curtea de Apel Chișinău a apreciat ca fiind declarativ argumentul intimatului/reclamant, precum că, nu i s-a adus la cunoștință materialele anchetei de serviciu. Întrucât, la data de 20 mai 2020, prin scrisoarea nr. 35/22- 1082, reclamantul, în conformitate cu prevederile art. 59 alin. (4) din Legea nr. 288 din 28 decembrie 2011 cu privire la Poliția de Frontieră, a fost informat despre dreptul său de a face cunoștință integral cu materialele anchetei de serviciu pentru care a și fost invitat în cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

La 19 iulie 2022, Evgheni Belousenco, reprezentat de avocatul Petru Balan, a depus recurs nemotivat, care ulterior, la 12 septembrie 2022, a fost completat cu motivare împotriva deciziei din 18 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea actului judecătoresc emis de instanța de apel, cu menținerea hotărârii din 30 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

În motivarea recursului, recurentul a invocat că ordinul de sancționare, obiect al cauzei de contencios administrativ, nu a fost motivat, fiind unul general, prin aceasta el contravine art. 118 alin. (1), alin. (2) și alin. (3) din Codul administrativ.

A menționat că instanța de apel a concluzionat greșit că cerințele expuse de către el în textul cererii de chemare în judecată și susținute de către instanța de fond, sunt neîntemeiate, întrucât eventualele temeuri faptice necesită a fi probate prin careva indicii sau probe. Or, la caz dovada vinovăției sale este pusă pe seama anchetei de serviciu, ceea ce denotă că angajatorul trebuia să probeze vinovăția lui, însă din analiza Ordinului nr. 295 ps din 28 mai 2020 „cu privire la sancționarea disciplinară a funcționarului public cu statut special” se constată că vinovăția lui nu este probată, fiind indicat doar faptul că „în cadrul anchetei de serviciu au fost audiați angajații Poliției de Frontieră, în urma cărora s-a dovedit vinovăția inspectorului superior Evghenii Belousenco” și nimic mai mult.

Reclamantul a susținut că, nu i-au fost aduse la cunoștință contra semnătură instrucțiunea privind activitatea patrulei poliției de frontieră, instrucțiunea privind utilizarea Complexului mobil de observare și detectare în supravegherea frontierei de stat și ordinul nr. 55 din 28 februarie 2017 al Direcției regionale Sud „cu privire la înregistrarea secvențelor video de către operatorii care gestionează complexe mobile de observare și detectare”. Iar, în absența faptului aducerii la cunoștință a conținutului actelor precitate, nu putea fi sancționat disciplinar pentru faptul că le-ar fi încălcat.

A mai subliniat că, în cadrul anchetei de serviciu și nici la materialele dosarului administrativ nu au fost prezentate probe, care ar demonstra că potrivit evaluării și competențelor deținute, el a fost numit în calitate de operator, fiind responsabil de înregistrarea secvențelor video pe parcursul organizării serviciului de către patrulele planificate.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanță de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 18 mai 2022, însă date privind notificarea acesteia lipsesc. Decizia integrală din 18 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost remisă reprezentantului recurentului, avocatul Petru Balan, prin intermediul poștei electronice, la 11 august 2022 (f.d.172).

Prin urmare, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a depus recursul în termenul prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

La 14 septembrie 2022, prin intermediul poștei electronice, în adresa intimatului Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a fost expediată copia recursului depus de Evgheni Belousenco, reprezentat de avocatul Petru Balan, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței.

Prin referința din 26 septembrie 2022, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a solicitat respingerea recursului, ca neântemeiat.

Examinând admisibilitatea recursului depus de Evgheni Belousenco, reprezentat de avocatul Petru Balan, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată inadmisibilitatea acestuia, din următoarele motive ce succed.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că din Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept. Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus.

Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ.

În context, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ.

Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului

Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Evgheni Belousenco, reprezentat de avocatul Petru Balan.

În conformitate cu prevederile art. art. 230, 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Evgheni Belousenco, reprezentat de avocatul Petru Balan, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu